

още изричност на реализма и как в своя убогост —
размерката рече подиря убогостта в ирационалното,
социалното, в неопределеното. В това направление
имаме само мерасурта гнута, ампирата радиетно,
кучакиндия реализъм, — сурси на своя едностран-
чева мерасура, който край е тъй безнадежен, какъв-
~~то~~^{то} е свързано на декадентството в мерасурата рече
— фронтално.

Вотрама гнута не може да бъде убогостта
в това. Но неинтектът и предимството отнася се в
такава еубективност, която даде отпущаващите резул-
тати, въпреки положителността им възможна и да-
рливост. Не е и мисленето еубективност на външния
др. Крестинев, както ампире Вазова! Не е и небу-
лентно ампире на А. Сирамиширова от Бонна
Либера или това на В. Вазова — че е по-добре да
мислим, че имаме външна драма, отколкото да
е ампире, вимдайки в на сцена!

Има ступо здраво и неубогаващо, що е да не искува
ни и към него мисленето ампире на двата борника
аурство да сира отпуща. Нека и прогност виммента
нашия път в неопределеното хроническите иради; нека
се осмислят обективно към расовити им себелая,
како блягане и слабости; нека се виегат в нашата
душа, са да им е ебтоне с орсона на неинтектът кой
неки, както от сиб ампире в народните ибтоне,
в ирадиетно и иобтисиде. Тогата от не ирозреш
от сиб.

~~Е~~ едно иборение ампире и е на родна
душа; виемда ни им в екробетни мисре, за да
се ибтисиде като хора, блягане и слабости; от сиб
неки ирадиетно на рабтисиде — това мерасурно иборе-
ние е парадоксно. И аборит му, десет ампире на сиб,
дам се ибтисиде след Крестинев или Н. Д. Тодоров,
заключават на ирадиетно и виемда душа. Вак-